

Trollheimsposten

HALDIS (dagbok) OG BODHILD (foto)

Tilegnet:

Aadel Brun Tschudi, Oslo.

Haldis Brun Falkanger, Levanger.

Ingrid Brun Wisløff, Oslo.

Bodhild Brun Nålsund, Trondheim.

Randi Brun Mannsåker, Oslo.

Solveig Brun Wold-Hansen, Fredrikstad.

Mandag 21. juli

Samlingsdag til Gjevilvasshytta.

Jeg reiste fra Levanger med formiddagstoget til Trondheim og traff Bodhild kl. 1/2 2 på kafeterian på Naustloftet. Der spiste vi deilige wienerschnitzler, og Bodhild spanderte kaffe etterpå.

Kl. 3 middag bordet vi toget til Oppdal. På Oppdal ventet vi i 3 kvarter, og tiden ble benyttet til å studere tog- og bilruter.

Aadel har dessverre ikke tid til å være med mer enn 3 dager på fotturen. Bodhild og jeg måtte derfor legge opp en ny rute for oss. Aadel må ha natt-toget tilbake til Oslo fra Oppdal fredag 25. ds. Bodhild og jeg var godt fornøyde med oss selv. Vi fant ut alternative ruter alt etter hvordan været ville bli, og slik at det skulle bli lettest mulig for Aadel å komme tilbake til Oppdal og Oslo toget fredag.

På minuttet kom Oslo toget stimende inn på perrongen, og søringen ble mottatt på behørig hjertelig måte av oss to trøndere med klem og susser. Alle var så fine og nyfriserte på håret. Undres hvor lenge det varer? Mens vi ventet på Oslo toget, hadde Bodhild også rukket å tinge drosjekjøring. I særdeles uordnet formasjon toget vi snakkende og leende bort til holdeplassen på torvet. Der ble vi alle pluss ryggsekker stuert inn i en stordrosje, og så bilte vi opp til dalen til Festa bru, tok opp langs elven og kjørte et stykke langs Gje-

vilvatnet til der hvor gammelveien over Reset kommer ned på nyveien. Det er selvsagt lenge mellom hver gang drosjesjåførene i Oppdal har sånt hyggelig selskap å transportere som oss 6 søstre.

Ingrid har et spesielt godt lag med drosjesjåfører og motorbåtførere med passasjercertifikat (kfr. sjåfør Gjemse i Stordalen og sammen Teodor Brandfjell på Essandsjøen fra Sex-turen i Sylene). De andre 4 pluss et også på med sin sjarmer, så da vi var gått ut av bilen, ville sjåføren nesten ikke dra tilbake, men ga seg god lang tid til en prat med 6 søstre.

Ja, så gikk vi den siste halvmila til Gjevilvasshytta da. Her ligger Oppdalssetre med passe mellomrom hele veien bortover. Kyrne som var melket og sluppet ut på beite igjen, stoppet å gomle og glodde på jentefølget med store, stirrende kuøyne. Noen stutekalver kom helt frem til veien og skjønte slett ikke at vi ikke ville stoppe og klø dem og snakke med dem, men tvertimot satte farten opp.

Aadel hadde vært oppe hele natten og sett månefarerne lande på månen, så hun gikk der helt månesyk og småsov innimellom, en fabelaktig prestasjon å dra på tur dagen derpå og nesten uten synlig hangover. Bodhild hadde også sett på T.V., men med sengeleie på gulvet foran apparatet og vekkerklokke til de kritiske tidspunkter, så jeg kan ikke skryte fullt så meget av henne.

Da vi hadde gått halve veien rastet vi, og jeg tok frem en medbragt pakke fra Bjarne. Den viste seg å inneholde 6 stk. Freia nøttesjokolade. Sjokoladen var pakket i 6 pakker med navn og personlig hilsen til hver. Sjokoladen ga kalorier til kroppen og omtanken varme til sjelen. Solveig sa at vi fikk sjokoladen i det psykologiske øyeblikk, og hun har lært psykologi, så da må det jo være riktig.

Det var fint å få seg en oppmykingstur etter å ha sittet lenge stille på tog og i bil. Det var så pent langs Gjevilvatnet i dag også. Geiteramsen var på det aller vakreste. Jeg har nesten ikke sett så frodig og så mye geiterams på en gang. Gjevilvatnet lå speilblankt og stille, og lette tåkedotter kranset om Hornet og Okla. Det er lite snø i fjellet i år, selv fonnen oppunder Hornet var borte.

Bodhild hadde bestilt sengeplasser i god tid på Gjevilvasshytta, og vi ble mottatt av en blid og smilende vertinne. Hun utstedte til og med legitimasjonsskrivelse for Aadel og Solveig og attesterte at de er medlemmer av D.N.T., selv om de i farten ikke hadde fått med kort hjemmefra. Beviset var at jeg visste om nøklen til Veslebu

(Arne Falkangers hytte). Arne hadde lagt inn nøklen til Veslebu hos vertinnen, i tilfelle vi skulle få bruk for å låne hytta hans. Et meget tynt bevis, så vi må altså virke høyst troverdige og pålitelige.

Vi fikk te og smørbrød og ble fordelt på Reset 1 og Hornet 3. Fordelingen var lett, de to snorkere Aadel og jeg fikk et rom for oss selv, mens de fire småttingan delte det andre. Det hendte noe riktig trist i dag. Randis kamera fikk absolutt motorstopp, selv en telefonsamtale med Dagfinn kunne ikke rette opp kalamiteten. Nu må hun bære 1 kilo ekstra uten noe utbytte. Aadel har lovet å ta dobbelt opp med bilder så de kan dele på dem. Bodhild har kjøpt et nytt kamera, som hun skal innvie på turen. Av typen «selv mor kan greie det». Nu har hun innviet det. Nu er det visst køyetid for noen hver, enten har deltagerne i søsterturen

1. sett på T.V. hele natten,
eller
2. sett på T.V. halve natten,
eller
3. stått opp grytidlig,
eller
4. jobbet seg mest ihjel den siste dagen for å bli ferdig.

Valget av løypa for i morgen avhenger av været og kondisjonen etter nattens søvn. Det blir Jøldalshytta eller Trollheimshytta som mål for dagsturen.

Ingen fnising i kveld grunnet månetretthet.

Slutt på 21. juli.

Tirsdag 22. juli.

Gjevilvasshytta — Trollheimshytta.

Vi sov fint om natten. Snorkerne Aadel og jeg hadde jo rom for oss selv. Vi sov begge som stein, såkalte bestemorstein, og våknet uthvilte begge to. De andre hadde også hvilt behagelig i Morfei' armer. Det ble nu endelig bestemt etter vær og temperatur — og etter at Bodhild hadde overtatt posten til Trollheimshytta — å legge ruten til Trollheimshytta. Det var lett skyet vær med blå klatter på himmelen innimellom og + 14° da vi startet, ideelt å gå i. I skogen nede ved Gjevilvatnet så vi kjempefuruer og digre bjørker som var veltet over ende med roten i været. Det må ha vært rene orkanen siste vinteren.

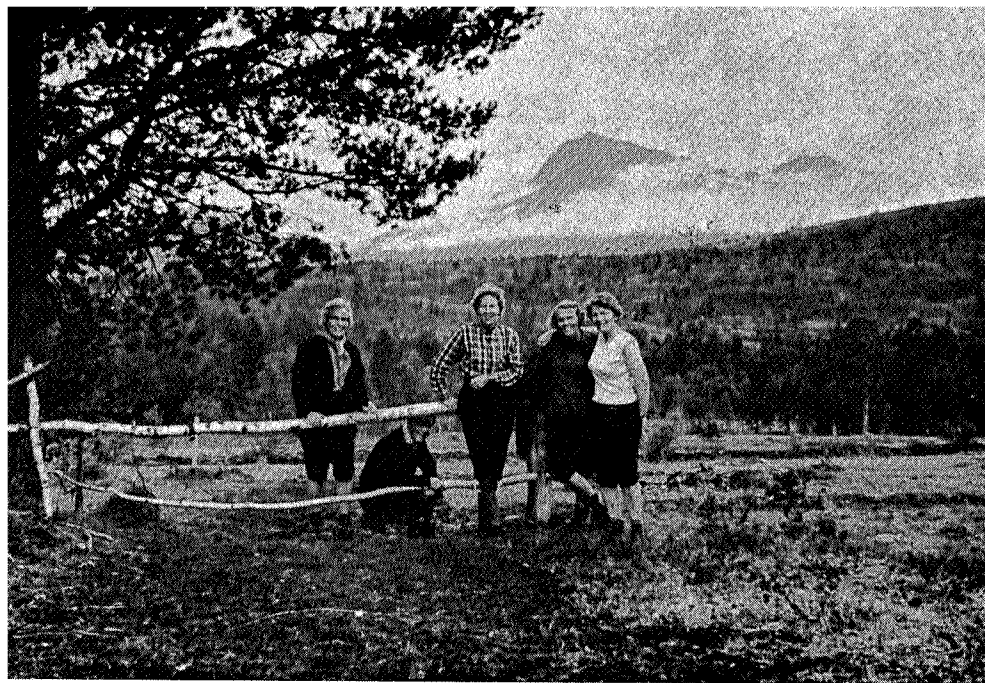
Da vi var kommet et stykke opp i bjørkelia fra vannet, hørte vi et hyl fra Randi. Hun hadde trått rett opp i et jord-vepsebol og fikk et drabelig stikk. Da ropte Ingrid litt lenger oppe i stien: «Kom hit, her er Lazarin!» Hun hadde nettopp behandlet Solveig for samme casus. Solveig var dypt ulykkelig fordi hun ikke hadde advart oss som kom etter mot vepsen. Men Aadel og jeg var alt sluppet uskadd forbi, så det var rene uflaksen med Randi. La dette være et varsel: «Stikk ikke foten (armen) i et vepsebol.» Lazarinen hadde øyeblikkelig legende virkning. I lia oppover ble forresten både Aabel, Ingrid og Randi grepet av temporær galskap, den såkalte sopp-galskap. Det var masser av sopp mellom trærne, og de holdt alle tre foredrag for Bodhild, Solveig og meg om de forskjellige arter, ja de jamret nesten over at det ikke gikk an å ta med seg all soppen, som visstnok også var så å si utelukkende tre-stjerners sopp. Ellers hadde Randi utallige avkleddings- og omkleddingsoperasjoner fra første motbakke.

Da vi kom opp på snaufjellet, hadde vi sjokoladerast et lite stykke før vi skulle over Gravbekken. Det er usedvanlig lite vann i alle fjellelver og bekker i år, jeg har aldri sett Gjerdøla så liten og tam som i dag. Det var lite vann i Gravbekken også. Solveig tok av seg på beina og vadet fordi hun hadde gjort det da hun gikk samme ruten med Kjell, mens vi andre fant et sted å gå støvletørre over på.

Vi hadde bra vær, passe varmt og vindstille. Randi skiftet på et tidlig tidspunkt til shorts, vi andre nøyet oss med å skifte til sol-liv på overkroppen («Hvor skulle vi ellers ha det?» — Ingrids kommentar), og beholdt knickersen på. Så tørt som det ellers var i fjellet, var det overraskende vått over myrene langs Kambekken. Da vi kom opp under Blåhø, var det massevis av blomster i og rundt den botaniske fjellhaven. Aadel, Ingrid og Aandi botaniserte på harde taket, og Randi samlet også planter til Frode, mens Bodhild, Solveig og jeg beundret dem og var tålmodige.

På denne turen er 4 kameraer i aksjon:

1. Aadels, 2. Ingrids, 3. Bodhilds, 4. Solveigs (Randis kamera har jo fått motorstopp). Det ble kneppet av når og hvor gode motiver forefantes: turdeltagerne, naturen og naturens blomsterfrembringelser ble alt sammen forevige i tur og orden. Turdeltagerne hadde hver

Før start ved Trollheimshytta — Snota i bakgrunnen.

for seg tenkt på de andres fargebilder, og alle hadde til enhver tid ett eller annet fargesprakende på seg.

Ved Kamtjernene var det spesielt en sann overdådighet av blomster, de myldret, ja sprutet frem av grunnen. Reinrose, isranunkel, fjelltjæreblomst, snøsildre, blåklokker og løvetenner og svever av ymse sort, ja vi fant til og med en forsinket rødsildre. I oppstigningen fra øvre Kamtjern var det en ekkel steinhard snøfonn å gå over. Det var ideelt vær å gå i, fremdeles lunt og med små solgløtt imellom. Det kom noen regndråper iblandt, men ikke noe rettelig regn. Vi rastet storrast like under den siste oppstigningen før vi tok fatt på Mellomfjell, på skråningen fra Riaren.

Oppe i skaret mellom Blåhø og Riaren møtte vi tåke som rullet seg opp fra «hi sida vannskjellet», omkring Fossdalstjernet. Vi begynte nedstigningen mot Fossdalstjernet i tykk tåke, men plutselig forsvant tåken igjen og vi fikk se hele vannet med en stor snøfonn i bratteste siden av Riaren. Fonna hadde nettopp kalvet, så store snøfonninger lå og fløt på vannet. Og oppå fonna så vi en liten villrein flokk på 5—6 stykker. Vi fant også gulrublom i skråningen

mot Fossdalstjernet. Jeg trodde den var sjelden, men Ingrid sier at den ikke er det.

Det var adskillig meget lengre over Mellomfjell enn vi trodde, vi gikk og vi gikk, ende opp og ende ned, den ene stigningen etter den andre. Men det var så meget interessant å se, fine mønster av parallelle striper i stein og fjell, underlige fjellbotner, fjellbotner i alle stadier, som Aadel sa. Det var lite snø også på Mellomfjell. Og den snøen som var, var hardpakket og lett å gå på.

Da Solveig og Kjell gikk fottur, hadde de hele tiden sunket i til knes og mer til der ruten går mellom de tre småvannene forbi Fossdalstjernet.

Tåkedotter og tåkeskyer rullet frem og tilbake, iblandt så vi Snota og Trollhetta, og andre fjell med tåke oppover sidene så ekstra truende bratte og trolske ut. Det ble ymtet fra noen av deltagerne at det kanskje hadde vært vel så morsomt å gå i motsatt retning av det vi gjorde. Men disse ytringer ble bestemt trukket tilbake da vi begynte på den bratte nedstigningen til Trollheimshytta. Akkurat da ble det ertesuppetåke, så det så ut som vi skulle gå ende ned i stup.

Det letet på hos de forskjellige i 1. knær, 2. framlår, 3. baklår, 4. ankler. Tåken gjorde alt så bløtt at alle nyfriserte hoder ble forandret til småkrøllede hengekrøllefrisyrer a la Poppea Sabina. Stien ble glatt og sleip og siktbarheten så kort, at vi passet på ikke et øyeblikk å miste kontakten med hverandre. Yes sir! Vi overholder fjellreglene. Til slutt var vi da ned i furuskogen og overskred de rystende tømmerstokker som danner bru over Slettåa.

Akkurat som to lastebiler ikke kan passere Verdalsbrua samtidig, var det ikke tilrådelig at to Brun-søstre passerte tømmerbrua samtidig. Både stokker og gelender svaiet i takt med fotslagene.

På Trollheimshytta fikk vi også hjertelig mottagelse, fikk eget rom og «Bare skift og stell dere først, maten er lett å holde varm». Det var kraftig lapskaus med masser av kjøtt og sviske- og rosinsuppe etterpå. Nu har vi drukket kaffe og sitter i peisestua og koser oss. Vertinnen spiller gitar, og alle som har stemme synger med i allsang.

Alle unntagen jeg har vært energiske og de har tatt seg en joggetur ute og myket opp 1. knær, 2. framlår, 3. baklår, 4. ankler. Aadel har sisu! Jeg tror ikke de støvlene hun bruker er noe bra

Rast under Blåhø.

for det terrenget vi går i her. Hun hadde visst fryktelig vondt da vi gikk ned de siste bratte kneikene, men ikke et beklagelses ord kom over hennes leber, no sir! Nu har hun også massert på de andres føtter, legger, knær m.v. og er blitt massert selv.

Nu har vi det alle bra. Det har vært en flott dag! Åh-h-h som jeg gjesper, nu er det sengetid. Rene er vi, mette er vi, trøtte er vi, sengen er et deilig sted. Godnatt.
Slutt på 22. juli.

Onsdag 23. juli.

Trollheimshytta — Kårvatn.

Vi hadde samme rom alle 6 og gikk til køys med bange anelser. Snorkerne Aadel og jeg var redd for å forstyrre de 4 småsøskena (mor sa alltid «småsøskena»).

Randi hadde brukt krakken til å klatre opp i oversengen på til plantepresse for plantene til Frode, men etter litt plunder var da alle på plass.

Randi	over	Solveig	over	Haldis	over
Bodhild		Aadel		Ingrid	

Etter innstendig anmodning fra snorkerne rakte Ingrid ut en myk mammahånd og tok i henh. Aadel og meg og hvisket ømt våre navn en gang vi hver seg hadde rullet i grøvste laget. Både Aadel og jeg

fryktet for at vi hadde ødelagt en del av nattesøvnen for de andre. Vi kan etterpå berette at vi ikke sov «med hele vår tøngd», men det er meget sannsynlig at dette hjalp lite.

Det var frokost kl. 8, men Randi hadde ikke lyst til å stå opp da vi andre begynte å røre på oss. «I ferien får jeg alltid kaffe på sengen av Dagfinn», sa hun, men da han var litt for langt borte, måtte hun til slutt rulle seg ut av oversengen hun også. Forresten var det stigbrett på hennes seng, så det var bare Solveig og jeg som måtte legge teppet på kanten av sengekassen og skli ned på maven, slik som småonger pleier å gjøre det fra sofaer og stoler.

Frokosten var ypperlig. Aadel var litt distré. Da hun var borte og forsynte seg, lot hun sin egen tallerken stå igjen på anretningsbordet og medbragte et fat med en noe angrepet, men opprinnelig 4 kg's geitost. Dette vakte stor munterhet blandt de andre ved bordet, især da Aadel på sin langsomme, distinkte måte sa: «Det var det jeg syntes at tallerkenen var litt tung». Da hun kom tilbake med sin egen tallerken, hadde hun to kniver på den. «Kjære, hvor har jeg fått dem fra?», undret hun seg. Munterheten ble ikke mindre. Småsøskena var glad for at Bodhild og jeg var gått fra bordet, ellers hadde jeg med mine ubehøvlede manerer og voldsomme latter gjort skandale. Sa de.

Vi var tidlig ferdig med frokosten, men innsetting av salicyl på tærne og fotografering på tunet gjorde at starten først fant sted kl. 1/2 10. Noen hadde gledet seg til stolheisen over Folla, noen hadde gruet, men så var det bygget fin ny bru over Folla — ingen stolheis mere. Randi syntes det var ordentlig juks, men jeg var i allefall glad for broen. Vi kom til noen nedlagte setre, Dønnemseter og Fuglsøyseter. Det må ha vært store setre, med fine voller omkring. Det var fantastisk med geiterams, og det må ha vært fantastisk tømmer seterhusene var bygget av også. Fire tømmerstokker dannet en hel vegg høyde. Det ble tatt bilder av geiterams og nedfalne seterhus med Brunsdøtre i forskjellige posisjoner på nedfalne tak og utstikkende bjelker. Vi passerte en god del bringebærkratt. Randi sa at dette kan da ikke kalles fjelltur, når en går gjennom bringebærkratt. Bodhild og jeg lurte først på om vi skulle bli såret over kritikken. Men — vel — riktignok var ruten lagt opp av T.T., men nu befant vi oss i Nordmøre, så — vel — var kritikken oss uvedkommende. Godt å slippe å føle seg såret. Like etter at vi

hadde passert setrene, måtte vi vade over en elv. Akkurat da jeg sto barbent, raslet det i lyngen, og så buktet en liten huggorm seg forbi. Det er lenge siden jeg har sett huggorm nu, det finnes jo ikke huggorm mellom Verdalselva og Stjørdalselva. Det er Hellig Olav som har bestemt at folk i disse traktene skal slippe *den* plagen. Da Aadel hadde fått av seg støvlene og skulle til å vade, mistet hun den ene støvlen, og vips! tok strømmen den. Heldigvis ble den berget før den forsvant for alvor nedover elven.

Vi gikk oppover lange myrstrekningsgrupper med grupper av enslige kjempefuruer og fantastiske sprikende døde urskogsfurutrær, på trøndersk kallet gadd. Noen av disse ble fotografert. Ja, så kom vi til slutt opp i bjørkeli, og så opp på rettelig fjell, og det ble så rikelig med hvitskurt fjell og ur og kampestein og stupbratte fjellsider med splitternye ras, at Randi tok i seg igjen sin nedsettende bemerkning om en av T.T.'s ruter. Det var virkelig et egenartet landskap, og Solveig som var den eneste som hadde gått denne dags-turen før, tok glad imot alle rosende bemerkninger. Det var varm, stille, fuktig luft, så vi gikk i aller letteste antrekk. Ingrid var bekymret over marsjhastigheten og forsøkte å «trekke» oss andre med en lett svevende marsj i teten.

Vi hadde storrast ved et vakkert fjellvann i dalen mellom Sadlen og Neådalssnota. Vannet var sterkt grønt av alle snøbekkene som strømmet ned både fra Sadlen og Neådalssnota. Vi bredde oss ut på en stor stein og hvilte oss, og Aadel fikk seg en liten snorkedupp. Nu kom solen frem i hele sin velde, og under den fortsatte marsj skinte og glintret det i forvitret kvarts og glimmer. Vi passerte en rekke vann da vi kom opp i steinriket. En kan aldri slutte med å forundre seg over hvordan det er lykkes å bli først litt jord og så grønne planter midt i all denne steinen som Norges tak består av.

Like etter at vi hadde passert høyeste punkt på dagens rute, kom vi til Nøstådalsvatnet. Det var her at et ektepar i 40-årsalderen døde av utmattelse for noen år siden. Nu var det satt opp en hytte ved vannet, hvor folk kan finne ly. Den var fortøyd med barduner i fjellet. Det var voldsomt bratte fjell på begge sider av vannet, og helt goldt og ødslig, så en kan godt forestille seg at det måtte være et fælt sted i styggvær. Samme hva slags vind det blåste, ville den presse seg frem i skarene i begge ender av dalen eller sjoke ned-

over fjellsidene og virvle rundt når den nådde dalbotnen. Det var godt å passere dalen i finvær.

Etter hvert forsto vi at i dag kommer vi sent frem. Det var så meget å se på og så mangt å snakke om. Da vi kom frem til siste høyden og så nedover mot bygda, ble det tippet om hvilken tid det ville ta å komme frem til gårds. Det bli til slutt vel to timer, først gjennom ur og kleiver frem til en gammel setervold som tilhører Kårvatn. Bjørktrærne grodde frodig på takene til seterhusene og bratt li med voldsomt frodig underskog og kjempemessige furuer.

Vi kom frem til Kårvatn i 1/2 8 tiden. Vi hadde sendt forhåndsbeskjed med noen som startet før oss fra Trollheimshytta om at «6 søstre vil gjerne ha middag og natteløse». Da det ble så sent, hadde noen andre fått rommet som var gjort i stand til oss, for de trodde vi ikke kom allikevel. Imidlertid fikk vi straks middag, som forsvant med lynets hast i sultne maver, tomatsuppe, lapskaus og iskake. Ledsaget av deilig iskald pils til Aadel, Randi, Solveig og meg. Ingrid drakk solo, og Bodhild var ikke tørst. Imens var det ordnet med sengeplass, Aadel og jeg fikk et rom til deling på kvisten, og småsøskena 2 rom til deling i Gammelhuset, hvor det straks ble fyrte opp i ovnen for å få fuktigheten ut av rommene. Etter kaffen masserte Aadel og Randi de andre og hverandre i tur og orden, og det er å håpe at alle får sove en god og naturlig og styrkende søvn, småsøskena i fred og ro i Gammelhuset, og snorkerne «med hele si tønngd» på kvisten.

Vi hadde flaks, det begynte å striregne like etterat vi kom i hus, og siden har det pøsegnet hele kvelden, men nu er det oppholds. Ingrids Lazarin har vært til nytte i dag igjen. Solveig hadde fått vannblemmer og jeg gikk på nesene oppe i fjellet i dag og fikk en diger kul i pannen og et blått øye. Husk! Lazarin hjelper såvel for vabler og kuler, som for vepsestikk.

Å du, som vi skal sove i natt, vi har vært ute i 11 timer, den første timen somlet vi jo bort utenfor Trollheimshytta.

Good night, everybody!

Slutt på 23. juli.

Torsdag 24. juli.

Kårvatn — Renndølsetra.

Jeg våknet til strålende solskinn kl. 6.

Kl. 7 gløtte Aadel på øynene, og da sto jeg opp og tok meg en tur ut. Fårehunden Mick ble stengt inne i stuen sammen med meg, og da kom han bort til meg og pistret og gråt, fordi både Mannen og Piken var gått fra den. Mannen er Micks eier, og Piken er datteren hans. Aadel og jeg hadde sovet godt, og det hadde de i Gammelhuset gjort også. Etter frokost pratet vi litt med Gudmund Halle. De har hatt det så overlag fuktig her på Kårvatn i det siste. For nesten 14 dager siden slo de det første høyet, men har enda ikke fått kjørt inn en eneste høyhesje. Det har vært stillestående fuktig luft, og nu håper de på sol, men først og fremst på varm, tørrende vind.

Etter å ha gått i 10 min. av løypa, begynte folket å plukke og spise blåbær langs veien. Undrer meg på når vi kommer frem til Renndølsetra i Innerdal hvis det blir fortsatt like mye blåbær underveis. Heldigvis steg vi seigt og raskt i høyden, så verdens største blåbær forsvant, og det ble bare karten igjen. Vi kom opp til en malerisk gammel seter. Der traff vi collien Mick igjen med sitt følge, og vi slo av en hyggelig prat med Mannen, Piken og Hunden. Ingrid og Solveig har vært her før, og de visste akkurat hvor vi skulle raste på det morsomste og peneste stedet. Vi slo oss ned på en gammel hustuft, og det ble tatt en rekke fotografier av sammenrauste seterhus og av Aadel som spiste blåbær.

Jamen traff vi på modne blåbær igjen.

Så kom vi opp i et festlig fjellterreng, hvor den ene parallelle ryggen etter den andre var plasert bortover, og mellom ryggene var det fossende bekker. Vi hadde den flotteste utsikt over Todalsfjorden og fjellene omkring Kårvatn. Apropos Kårvatn, så eier Gudmund Halle Snota, som en før regnet for den høyeste toppen i Trollheimen, men nu har en jo funnet ut ved senere målinger at Blåhø er noen meter høyere. Gudmund Halle er den eneste mannen jeg kjenner som eier en diger fjelltopp helt alene.

Aadel, Randi og jeg var blitt hengende litt etter de andre. Da vi kom opp på brinken hvor den bratte stigningen flatet seg litt mer ut, traff vi et ungt par, som bød på kaffe. Det smakte deilig, varm og ramsterk som den var. De hadde fått med seg umalt kaffe,

men hadde knust den mellom to steiner. Da vi traff de andre igjen, fikk vi høre at også Ingrid, Bodhild og Solveig var blitt tilbudt kaffe da de passerte —hvis de hadde en kaffekvern. Bodhild sa rapt: «Å, det var det jeg visste at det var noe jeg hadde glemt». I mellomtiden hadde de unge altså funnet på dette med to steiner akkurat som de gjorde i steinalderen, bare at da hadde de ikke kaffe. — Det morsomste var å treffe så hjertelige og hyggelige unge mennesker.

Vi rastet i begynnelsen av skaret under Skjæringsfjell og gikk så i solskinn gjennom skaret. Her traff vi en mann. «Du e ut og fær, ja», sa jeg. «Ja, æ e da det sjø», svarte han, og så viste det seg at han var trønder, bosatt i Sarpsborg de siste 20 år. «Er det dere som er 6 søstre på fottur?», spurte han. — Jo, det var da det. — «Ja, jeg har lest om dere i avisen, 6 søstre på fottur».

Øverst i skaret måtte vi ende opp en bratt steinhard snøfonn. De andre traverserte den lekende og lett, men Bodhild og jeg syntes den var ekkel og glatt og var glad da vi var over den. Det er lite snø i fjellet, men der hvor det ligger igjen brattlendte fonner, er de steinharde og glatte.

Akkurat da vi skulle få utsikten over Bjøråskaret, den store overraskelsen, rullet tåken opp tett som en vegg. Det satt et helt selskap av ungdommer deroppe, de hadde sittet der i over en time i bare solskinn og nydt utsikten og livet, så denne gangen var vi ekstra uheldige. Vi kledde oss godt i alle ullplagg og anorakker og regntøy og satte oss i ly av noen kampesteiner for å vente på klarvær. I mellomtiden kom en ung mann bort til oss og spurte: «Kan jeg få lov å fotografere 6 søstre?» — «Er De sikker på at vi er det, da?», spurte Aadel. «Jeg leste det i boka på Kårvatn, hvis dere ikke har lygi», sa mannen.

Vi satt og snakket i munnen på hverandre, tullet og lo, og plutselig forsvant tåken og vi så hele dalen foran oss og en god del av fjellene på den andre siden, men toppen av Dalatårn lå fortsatt som en hemmelighet i tåken. Men så kom tåken igjen, og nu var den blitt så tett at vi måtte bryte leir, ta av ekstraplaggene og gi oss i vei nedover. Først gikk vi ned en bratt steinur, og siden den bratteste sti jeg noen gang har gått. Nu var den blitt sleip av tåken også, så vi holdt oss fast i lyng og kjerr og lenger ned i kratt og bjørketrær. Det er tydelig at vi er i den vestlige del av Trollheimen

Livlig søskenflokk på Renndølsetra — fra venstre: Bodhild Brun Nålsund, Randi Brun Mannsåker, Haldis Brun Falkanger, Aadel Brun Tschudi, Solveig Brun Wold-Hansen og Ingrid Brun Wisløff.

nu, det går så fort fra helt snaut berg og ur til ganske kraftig bjørkekraft og skog. Vi kom under tåken og så hele Renndalen oppover med elven fra Renndalsvatn, den kastet seg fra det ene stup til det andre i foss etter foss.

I 1/2 6 tiden kom vi frem til Renndølsetra. Fru Halle på Kårvatn hadde ringt og bestilt plass for oss, og vi fikk atter en hjertelig velkomst og møtte igjen noen av de samme vi hadde truffet på Trollheimshytta og Kårvatn, bl.a. Mannen, Piken og Hunden. Ved en misforståelse hadde fru Opdøl trodd at vi bare var 5 stk., så en av oss måtte ligge på en sofabenk i peisestuen. Men da sa straks Piken: «Jeg skal rydde av min seng, og jeg skal ligge på sofabenk», og slik ble det.

Renndølsetra er absolutt den hyggeligste turisthytta jeg har overnattet på. Det er sånn gjennomført smakfull kombinasjon av gammelt og nytt her, og bare husflidstekstiler, og for en stor del vevet av fru Opdøl selv. Og for en mat vi får! Vi har fått til middag:

Deilig jevnet suppe som legger seg på sidebeina, blandet kjøttrett av fårekoteletter, kjøttkaker og stek og dessert etterpå.

Nu sitter vi i en liten stue og koser oss for oss selv, de andre gjestene sitter i peisestua. Her har vi en Jøtulovn, det brenner livlig i den, så det er deilig og lunt. De andre masserer på hverandre i tur og orden. Aadel har lært bort kunsten, og det høres på godsukk og godstønn som det er riktig godt å bli massert. Hunden Mick har veldig lyst til å bli godvenner med huskatta her, som er rød- og gulbrannet, og som ligger oppi en kurvstol dekket av en sauefell. Hver gang Mick stikker snuten bort til katta, skyter den rygg og freser, og da skvetter Mick redd tilbake. Mannen forteller at hjemme i byen har Mick en kattevenn, som ikke fikk være med på fotturen. Nu står Mick bak en portiere, men hver gang den stikker hodet frem, reiser katta seg og hveser sjüitt! og da skvetter Mick tilbake igjen. Vi ler mer enn vi har godt av. Aadel har utført nok en bragd i dag og har gått med en øm og hoven tå med løsneg (nærmeste nabo til stortåen), og de må ha gjort kraftig vondt nedover de bratte sidene fra Bjøråskaret, når tåen ustanselig buttet borti skoene, som er fotballske, som var gjennombløte fra tidlig på dagen, og som ikke ga skyld for en øm tå og løsnegl.

Fru Opdøl har kommet inn til oss og vært ekstra hyggelig og koselig og pratet med oss. Men så er Aadel, Ingrid, Bodhild, Randi og Solveig ekstra hyggelige å snakke med også. Nu legger vi oss. Godnatt!

Slutt på 24. juli.

Fredag 25. juli.

Hviledag på Renndølsetra.

I dag skal Aadel reise, hun er nok nødt til det, for hun skal til England om noen dager. Koselig at hun tok seg fri allikevel og ble med på turen. Vi er blitt kjent med et hyggelig ektepar fra Hamar, Aadel skal gå sammen med dem til Nedredal og sitte på med deres bil til Ålvundeid. Derfra tar hun drosje til Sunndalsøra og rutebil videre til Opdal. — Vi fikk deilige egg til frokost, nykjernet setersmør og hjemmebakket brød. Fårepølsen er fra egne sauer. Her er riktig et matsted med god hjemmelaget kost. Det ble mye ørret på garnene i natt, og vi er lovet ørret til middag. Tåken lettet kl. 1/2 8, og vi fikk se Dalatårnet og Skarfjell med trollgub-

bene stikke opp av tåken. En lett sommerbris viftet bort resten av tåken, og hele dalen lå i sommersonne. Det blir en fin dag.

Det ble en fin dag. Etter fotografering og behørig avskjed dro Aadel til bygds med Hamarfolket, og vi andre dro på dagstur til skaret mellom Dalatårnet/Tårnfjell og Skarfjell, i Giklingdal.

Vi stoppet ved Giklingvatnet, der satt det unge paret som vi hadde fått kaffe av før, og Randi ropte straks «Har dere kaffen ferdig?». «Nei, i dag kommer dere for sent, vi har drukket den opp!», ble det svart.

Vi brekket nesten nakken på å se på en mann og en kvinne som strevet i vei oppover mot Dalatårn. «Har du lyst til å klatre opp dit?», spurte Ingrid meg. «Nei, hvorfor skulle vi gjøre det når vi har det så godt her nede på flaten», svarte jeg. (Pålagt av Ingrid å ta med i dagboksoppteignelser. Begrunnelse: Slik kunne Carl også ha svart). Vi så opp på de forrevne og forvitrede Trolla med en grønnblå isbre og lurte på om det gikk an å komme opp. Solveig har vært på toppen av Dalatårn sammen med Kjell. Randi hadde også lyst til å gå på Dalatårnet, men fikk beskjed om at da måtte enten Kjell eller Dagfinn være med henne, Solveig ville ikke. Og Solveig som ellers er så snill!

Vi gikk videre opp gjennom Giklingdal og rastet 3 kvarters vei fra kanten mot Sunndalen. Etter rasten ble Bodhild, Ingrid og jeg sittende igjen og dovne oss, mens Randi og Solveig bare plukket med det nødvendigste av utstyr i en felles sekk, satte farten opp og kutet avgårde, forat Randi skulle få se utsikten ned mot Sunndalen. Nu var Solveig blitt snill igjen, for hun har gått ned til Storfale før sammen med Kjell. Vi tre andre har også gått ned til Storfale, men vi var ikke så snille. Vi tre ruslet tilbake, beundret Såt-bokkollen og på nytt Dalatårnet og Trolla med jøklen mot toppene.

Kommet vel over randen mot Innerdalen, ble det varm vind og vi koset oss med å beundre alle de underlige steinformasjonene, og fant diverse krypinn under kampestein som var rast ned fra Dalatårnet, og som vi kunne finne ly under hvis det blir styggevær i morgen, og hvis vi kommer samme veien i morgen. Midtveis nede i lia hørte vi dunder og brak, og en ung mann kom springende nedover så småsteinen spratt. Jeg ropte: «Var det du som var på Dalatårnet?», — «Nei, Skarfjell», kauket han tilbake og sprang videre mens svettedråpene skvatt ned på stien. Like etter kom en

annen mann springende, *han* var det som hadde vært på Dalatårnet. Vi fikk vite det av konen hans, som kom etter i mer alminnelig gangfart mens vi satt på gjerdet ved en nedfallen seter enda lenger ned i lia. Hun hadde bare gått opp i kløften under Dalatårnet og solt seg mens mannen besteg toppen. Så fikk vi da vite hvem det var vi hadde sett krype oppover mot Dalatårnet. Deilig, Di, å få vite!

Nede på myra før brua over Innerdalselven ble vi tatt igjen av Randi og Solveig, som var veldig fornøyde med sin spurtetur. Etter en halvtimes blåbærstopping i samtliges munn, innfant vi oss i god tid til å møte vasket og pyntet til middag kl. 6 på Rendølsetra.

Vi fikk liksom dagen før 3 deilige retter, suppe jevnet med fløte og egg (det kunne jeg kjenne!), ørret stekt i rømme, nam! nam! og ekte karamellpudding. Vi åt! Ingrid og Randi angret på blåbærene. Etterpå samlet alle gjester seg til kaffe i samme stue og vi hadde det riktig koselig. Det var kommet en hyggelig dansk skoleinspektør med sønn, vi hadde såvidt vekslet ord med dem på Trollheimshytta, men falt nesten om halsen på hverandre som gamle kjente. Så var det bestigeren av Skarfjellet, han het Røhme, var ingeniør og fra Orkdal, og en svenske med sin frue, de drev og fisket.

Etter kaffen gikk vi opp til Innerdalshytta og kjøpte sjokolade til reserveproviant til i morgen. Randi vil ikke være illojal, — enda de ikke hadde sjokolade på Rendølsetra, og ga oss andre penger til å kjøpe sjokolade til henne og være illojal for. Det var en deilig aften, og etter å ha parkert sjokolade og unødige ytterplagg på rommene, gikk tre av oss tur langs veien til Nedredal for å se på Vinjubreen og fjellene deromkring. Det var en sjelden vakker aften, og alle ble senere stående ute og prate sammen, gjester og vertsfolk.

Øystein Opdøl var kommet opp fra bygda om ettermiddagen med sin innebygde jeep full av varer. Det er hans hjertesak å få Innerdalen fredet mot alle inngrep som kan ødelegge naturen der, og det sier jeg ikke noe om. Innerdalen er en perle. — Det var noen vidunderlige fiolette belysninger på fjellet, Innerdalsvatnet var glassklart grønt og gjennomsiktig til bunns, det duftet av jord og bjørkeskog og geiterams og andre blomster som drakk dugg etter en varm dag. Etterpå satt vi i peisestua og vertsfolket kom inn og pratet med oss. Øystein Opdøl eier hele Innerdalen. Mannen på

Innerdal, han som har Innerdalshytta, leier bare jorden av Øystein Opdøl.

Han kunne få kjøpt for en billig penge for noen år siden, men var ikke interessert.

Han lever bare for fjellklatring og tindebestigning.

Gården Opdøl nede i Älvundeid har vært i familiens eie ubrutt i over 300 år, og de har alltid setret i Innerdal her på Renndølsetra. Tømmeret i peisestua og «litj'stua» er over 200 år, men spisestuen måtte ha nye tømmervegger for noen år siden. Men spisebordet er det gamle økshogde, og de måtte bygge opp spisestuen om bordet, for det var for tungt og for langt å få inn en dør etterpå.

Ja, det har vært en gjennom koselig dag, vi bare savnet Aadel og ønsket hun hadde hatt denne fine dagen sammen med oss. Ingrid har overtatt geografien etter Aadel, og hun påpeker nu fluviale avleiringer, morener, interessante fjellbotner m. m. m. hvor dette måtte påtreffes.

Søstrene masserer og masseres. Aadel har hatt lærevillige elever. Nu orker jeg ikke skrive mere. Godnatt.
Slutt på 25. juli.

Lørdag 26. juli.

Renndølsetra — Kåsa.

I dag har det vært strålende solskinn fra morgen til kveld. I hytteboka skrev vi disse bevingede ord, komponert i fellesskap:

Vi har hatt det så flott,

vi har levet så godt,

nydelig mat,

ørret på fat (nam! nam!)

Seks søstre takker så pent for seg

nu må vi dessverre dra vår vei.

Men ett er sikkert, vi kommer igjen,

med sønner, døtre og ektemenn.

Fru Opdøl kom smilende ut fra stuen hvor hytteboka lå oppslått og sa: «Det var da hyggelig at dere vil komme igjen.» Vi tok hjertelig avskjed med familien Opdøl, og fru Opdøl fikk en god klem på vegne av seks søstre, og så la vi i vei opp mot Innerdals-

porten. Dette blir den eneste dagen, hvor ingen av oss har gått ruten før.

Solveig har gått hele ruten før til i dag sammen med Kjell, og Ingrid og Bodhild har også beveget seg på kjente stier flere av dagene.

De første par timene var det delvis en del bløtt for dem som hadde lærstøvler, men siden gikk vi i lett og fint om noe bratt terreng hele dagen. Innerdalsporten er helt fantastisk. Kan ikke beskrives, men må oppleves. Vi måtte stadig snu oss og se nedover dalen og alle fjellene på begge sider. Dalatårnet og Såtboekkollen så ikke mindre imponerende ut fra «baksiden». Fjellmassivet omkring Kringlehø var heller ikke å kimse ad. Solen stekte og svetten rant. Vi rastet like under Meskaret, og der badet vi i Innerdalselven. Elven gikk i fosser og stryk og kast, og en kunne velge mellom dusj, å ligge på grunnen og la vannet fosse over seg, eller ta dukkert i en kulp. Det var riktig frisk og kaldt med rikelig tilsig av isvann fra alle de større og mindre bekker som fosset ned fra snøfonner og isbreer på Storsadlen. Første dukkert foregikk under skrik og hyl, men annen og tredje smakte riktig godt. Og alt saltbelegg ble vasket bort. Og det var så godt og varmt i solen at en ble varm igjen med en gang en gikk i land for godt. Og som nistematen smakte etterpå. Og solingen etter det. Men nei, jenter, sa Bodhild, nu må vi ta fornuften fangen. Og så var det å legge i vei igjen.

På toppen av skaret var en kraftig staur plantet ned i en stein-
haug. På stauren var et flott hvitt emaljeskilt med Fredet og det norske riksvåpen under. Under hadde en spøkefugl spikret på en trefjøl, hvor det sto malt med rød T.T.-maling og bred penselføring: All motorisert ferdsel forbudt!

Hele dagen hadde vi gått i letteste antrekk, og det var ikke mindre varmt da vi begynte nedstigningen mot Tovatn. Det virket derfor nokså pussig på oss, da vi traff et par som var riktig godt og varmt kledd med ull knestrømper og anorakkene trukket godt opp og hettene om hodet. Det viste seg også å være hollendere. Senere traff vi også et ekstra godt kledd par, damen hadde en stor sort filthatt på hodet og skjerf om halsen, og mannens utstyr var tilstrekkelig for ethvert tenkelig temperaturfall på denne årstid. «Goddaj, goddaj», sa de, og dermed skjønt vi jo de var dansker. Vi fant ut at de alle fire måtte være av den sorten som kler varmen ute.

Da vi kom ned i lavere terreng fant Bodhild en myr med deilige og forfriskende modne multer (mo'a-molt). Tovatnet lokket med solglitrende overflate, og syngende (eller skrålende ville vel evt. musikalske familiemedlemmer kalle det) toget vi nedover. I østre enden av vannet badet vi alle på en nydelig hvit sandstrand. Det var like ved løypa, men så sent på dag at mulige andre trafikanter i begge retninger måtte ha passert. Bodhild bemerket at om noen skulle se oss, var det verst for dem selv.

Løypa fra Tovatn til Storli var utrolig drøy, selvom Randi fant en myr med fullmodne multer. Varmt var det og mygget ble det også nedover myrene og senere i bjørkeskogen. Endelig kom vi ned til Storli, den siste delen av løypa var alt blitt påbegynt anleggsvei for oppdemmingen av Todalsvatnene til kraftutbygging. Landeveien fra Storli til Kåsa var uendelig og grusom, støvet hvit landevei, vi var alle glad da vi kom frem til Kåsa. Sånn landevei på tampen av en fjelltur tar knekken på beina. På Kåsa fikk vi rømmegrøt og spekemat, etter at vi hadde fått vasket og stelt oss. De andre har pratet om løst og fast med våre medgjester mens jeg har sittet og skrevet, og de har vært ute og inspisert omgivelsene. Her er det masser av sopp!!! Heia Ingrid og Randi!

Det har vært en enestående fin avslutning på fotturen i dag, ø-n-s-k-e-v-æ-r (vi hadde bare ønsket at Aadel kunne ha vært med på både turen og det fine været i dag).

Vi har hatt en kjempefin tur uten større uhell, bare litt vepsestikk, stølhet og stivhet, litt gnagsår, vannblemmer, en løs negl, en kul i hodet og et blått øye og den slags småtterier, på hele fotturen tilsammenlagt.

I dag så vi først en liten frosk, så en større og så en kjempefrosk. Av villdyr på turen har vi altså møtt: 5-6 reinsdyr, 1 huggorm, 3 frosker, men vi har sett utallige heiloer og buskskvetter og måser, og et par fugler som så ut som det kunne være fjellvåker. Slutt på selve fotturen!

Søndag 27. juli.

Kåsa — hjem hver til oss.

Det var så flott vær i går, og i vår troskyldighet trodde vi det skulle bli samme været i dag. Vi hadde bestemt å ligge nede ved

Ångårdsvatnet om formiddagen, bade og sole oss. Men dengang ei, sa Tordenskjold. Morgenen var sur og regntung, og etter frokost begynte det å regne.

Ingrid og Randi kledde seg i full regnhabitt og gikk på soppjakt. Solveig og jeg satt i peisestuen og koste oss, og imens hadde Bodhild i all stillhet gått på kjøkkenet og vasket opp hele frokostoppvasken, de venter et stort T.T. følge hit til formiddagsmat og nok et følge til middagen, og det hadde hun hørt av vertinnen. Nei, makan! Bodhild er alltid så omtenkstom. Ingrid og Randi kom tilbake med hver sin store plastpose full av fin-fin sopp, som de straks gikk i gang med å rense. Det må i sannhetens interesse innrømmes at sengene på Kåsa — iallfall på det rommet vi disponerte — var fryktelig vonde. Madrassene var harde, vonde, ujevne, klompete, og spiralbunnene som holdt på madrassene, de rene hengekøyer. Så det ble så som så med nattesøvnen. Men nu hadde det vært fin soppfangst.

Solen kom frem, vi fikk oss en fin tur langs gamleveien, satt ute og spiste niste og tømte termosene våre, og riktig nyttet tiden til å snakke om det vi fremdeles måtte ha på hjertet. Ved 2-tiden kom en stordrosje og hentet oss, og så kjørte vi nedover Storlidalen til Lønset og fikk rutebil derfra til Oppdal. Slutt på Trollheimsturen, og takk for oss!

Vi har hatt det fint. Undres på hvordan familiene våre har det hjemme? Det skal bli morsomt å treffe dem igjen! Men du, så festlig vi har hatt det på denne turen, og bare hyggelige mennesker har vi truffet alle steder.

Så heldige vi er, å være 6 søstre i vår alder, og så er alle enda spreke nok til å gå fottur sammen. Og at vi kan trives så ualminnelig godt sammen alle seks også, det er også makeløst. Ja, slike og lignende tanker gikk vel gjennom hodene på oss alle, der bussen nærmet seg Oppdal.

T-u-u-t, der kommer Oslo-toget. Adjø, Adjø, hils allesammen, takk for denne gangen, adjø, adjø, a-d-j-ø!